

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: **a) J. M., b) B. H.**, oba zastoupeni JUDr. Petrem Malým, advokátem se sídlem Revoluční 1200/16, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti: **Nové Chabry Development, s. r. o.**, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. MHMP 914736/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2021, č. j. 15 A 85/2020 - 146,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 8, Odbor územního rozvoje a výstavby (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 18. 12. 2019, č. j. MCP8 381114/2019 (dále jen „stavební povolení“), vydal stavební povolení na dočasnou stavbu do 31. 12. 2022 nazvanou „*Nové Chabry, západní komunikační připojení*“, Praha 8, Čimice, Dolní Chabry, K Ládví, K Beranovu na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XCH, XI a XJ v katastrálním území Č. a parc. č. XK a XL v katastrálním území D. Ch. (dále jen „stavba“).

[2] Ve výroku II, podmínce č. 6 stavebního povolení (dále jen „podmínka č. 6“) stavební úřad vymezil způsob užívání stavby následovně: „*Stavba bude užívána po celou dobu užívání jako účelová komunikace s veřejným přístupem plnící kromě zajištění přístupu chodců a příjezdu vozidel ke druhé*

stavební etapě obytného prostoru Nové Chabry i neomezený přístup a příjezd k dopravní obsluze dalších pozemků jiných vlastníků v okolí stavby, které nemají jiný odpovídající přístup z veřejné komunikace. Bude též zajišťovat funkci propojení na stávající účelovou komunikaci s veřejným přístupem V Kratinách ve vlastnictví Městské části Praha Dolní Chabry, na pozemku parc. č. XL, k. ú. D. Ch..“

[3] Žalobci podali proti stavebnímu povolení odvolání, neboť dle jejich názoru z podmínky č. 6 nevyplývalo, že stavba bude užívána jako veřejně přístupná účelová komunikace bez omezení. Byl v ní sice garantován neomezený přístup a příjezd na stavbu k dopravní obsluze dalších pozemků jiných vlastníků v okolí stavby. Až v odůvodnění stavebního povolení však stavební úřad doplnil, že se jedná o pozemky parc. č. XM, XN, XO a XP, k. ú. D. Ch.. Dle uvedené podmínky měla nadto stavba dále zajišťovat „*funkci propojení na stávající komunikaci V Kratinách*“. Podle žalobců však ze stavebního povolení nevyplývalo, zda je napojení dostatečně technicky řešeno v projektové dokumentaci stavby a zda je tedy vůbec možné.

II. Rozsudek městského soudu

[4] Žalovaný odvolání zamítl. Žalobci se proto žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhali jeho zrušení.

[5] Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Neshledal důvodným tvrzení žalobců, že se žalovaný nevypořádal se všemi jimi uplatněnými odvolacími námitkami. Odkázal na ustálenou judikaturu a zdůraznil, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nelze vykládat jako požadavek na detailní odpověď na každou vznesenou námitku.

[6] Soud nepřisvědčil ani námitce, že podmínka č. 6 je stanovena nekonkrétně. Ze stavebního povolení dle mínění soudu jednoznačně vyplývá, že stavba má být veřejně přístupnou účelovou komunikací. Její obecné užívání bez omezení tedy vyplývá ze samotné podstaty stavby. Uvedení konkrétních pozemků v podmínce by bylo nadbytečné.

[7] Pokud se jedná o zbylé žalobní body, městský soud upozornil na zásadu koncentrace námitek ve stavebním řízení. Zhodnotil, že námitky žalobců směřovaly nikoliv proti stavebnímu povolení, ale zejména proti územnímu rozhodnutí vydanému v územním řízení. Jednalo se proto o námitky uplatněné opožděně.

III. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalobci (dále jen „*stěžovatelé*“) podali proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Stěžovatelé nečiní sporným, že dotčená stavba je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Jak žalovaný, tak městský soud však opomenuli, že v podmínce č. 6 není zakotveno neomezené právo užívání pro neurčitý okruh osob. Doslovné znění této podmínky by se dalo vyložit jako užívání omezené. Podmínka nereflktuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace, jelikož neomezený přístup a příjezd je stanoven pouze k „*pozemkům jiných vlastníků v okolí stavby, které nemají jiný odpovídající přístup z veřejné komunikace*“. Možnost neomezeného užívání tedy není zakotvená v příslušné podmínce stavebního povolení. Z tohoto důvodu stěžovatelé požadovali, aby byly ve výroku stavebního povolení uvedeny alespoň konkrétní pozemky, které stavební úřad považoval za okolní, případně aby byla podmínka formulována v souladu s povahou institutu obecného užívání bez jakýchkoliv omezení. Ačkoliv z obsahu povolení vyplývá, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, z textace podmínky č. 6 by mohl

pokračování

být dovozován opak. Podle stěžovatelů je stavební povolení z uvedených důvodů rovněž nepřezkoumatelné. Městský soud tyto okolnosti nereflektoval a omezil se na konstatování, že neomezený přístup k stavbě vyplývá již z povahy obecného užívání.

[10] Stěžovatelé dále nesouhlasí s městským soudem v tom, že námitky týkající se napojení stavby na komunikaci *✓ Kratinách* jsou opožděné a měly být uplatněny už v územním řízení. Trvají na tom, že ze stavebního povolení nevyplývá, zda je napojení na uvedenou komunikaci technicky proveditelné a jakým způsobem je řešeno.

[11] Stěžovatelé uzavírají, že ani městský soud, ani správní orgány se nevypořádaly s veškerou jejich argumentací a svá rozhodnutí zatížily vadou nepřezkoumatelnosti.

[12] Navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu, popř. i rozhodnutí žalovaného a stavební povolení, a aby vyslovil závazný právní názor ohledně zakotvení podmínky bezpodmínečného obecného užívání stavby ve stavebním povolení.

IV. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný předešel ve vyjádření ke kasační stížnosti argumentaci, která příliš nekoresponduje s obsahem kasační stížnosti a v některých částech je jen obtížně srozumitelná.

[14] Pokud se jedná o problematiku napojení na komunikaci *✓ Kratinách*, uvádí, že stavební úřad se zabývá pouze právní způsobilostí stavby, nemá však kvalifikaci pro technické posouzení projektu. Najde-li v projektu zjevné nedostatky, může stavebníka pouze vyzvat k jejich opravě.

[15] Žalovaný dále podotýká, že stěžovatelé nedoložili, jakým způsobem se jich stavba dočasně veřejně přístupné účelové místní komunikace přímo dotýká. Stavební úřad není ze zákona oprávněn při rozhodování o povolení stavby účelové komunikace rozhodnout o jejím napojení na stávající komunikaci. Součástí žádosti o stavební povolení je i stanovisko o napojení stavby na veřejnou komunikaci vydané silničním správním úřadem, z něhož stavební úřad vychází. Pokud se třetí osoba chce na budovanou veřejnou komunikaci napojit, má o to požádat tento správní orgán. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[16] Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) ke kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí žalovaného a stavební povolení jsou nesprávná, ale naopak ve prospěch stěžovatelů. Stavební povolení vůbec nemělo zakotvit veřejnou přístupnost stavby, a to ani v omezeném rozsahu. Stavba nebyla navržena jako veřejně přístupná účelová komunikace. Jejím účelem je jen obsluha bytového komplexu Nové Chabry a dalších konkrétně vymezených pozemků. Stěžovatelé se snaží dosáhnout výhody v podobě připojení na stavbu komunikace, kterou ale nevybudovali (finančně se na její stavbě nepodíleli) a která má sloužit zcela jiným účelům. Tímto způsobem se domáhají výhodnějšího přístupu na své pozemky, a to i přesto, že na ně prokazatelně mají i jiný odpovídající přístup. Pozemky stěžovatelů mají komunikační připojení na několika dalších místech, a to dokonce na veřejnou komunikaci ve vlastnictví městské části. Není tedy důvodu, aby měli mít nárok na neomezený přístup ke stavbě v soukromém vlastnictví žalobce, aniž by mu za to poskytli jakoukoliv náhradu.

[17] K námitce stěžovatelů, že se městský soud nevypořádal s jejich tvrzením ohledně technické možnosti připojení stavby ke komunikaci *✓ Kratinách*, uvádí, že se jedná o námitku opožděnou, kterou stěžovatelé neuplatnili v odvolacím řízení. I kdyby však nebyla opožděná, byla

by nedůvodná, neboť komunikace *V Kratinách* představuje spíše pěšinu vhodnou pro cyklisty, nikoliv pro motorovou dopravu.

[18] Osoba zúčastněná na řízení proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou oprávněnou a míří proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti a posuzoval, zda rozsudek splňuje požadavky judikatury kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů je dána tehdy, opomene-li soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[22] Stěžovatelé spatřují nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že se městský soud dostatečně nevypořádal s jejich námitkami ohledně nezákonnosti stavebního povolení. Této námitce však kasační soud nepřisvědčil. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakých zjištění městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nesouhlas stěžovatelů s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobují jeho nepřezkoumatelnost (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[23] Ačkoliv si lze představit podrobnější vypořádání včasně uplatněných námitek stěžovatelů, postup městského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, č. 3/2005 Sb. ÚS). Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku z hlediska dalších kasačních námitek.

[24] V této souvislosti činí na okraj poznámku, že proti napadenému rozhodnutí žalovaného podala správní žalobu i osoba zúčastněná na řízení, která zpochybnila zejména závěr správních orgánů, že stavba je veřejně přístupnou účelovou komunikací. O této žalobě vedl městský soud samostatné řízení a rozsudkem ze dne 6. 8. 2021, č. j. 15 A 82/2020 - 86, ji zamítl. O kasační stížnosti proti citovanému rozsudku Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl, řízení je vedeno pod sp. zn. 5 As 270/2021. Pokud se jedná o nyní projednávanou věc, kasační soud nemínil předjímat výsledek označeného řízení. S ohledem na charakter námitek stěžovatelů však dospěl k závěru, že se pro účely posouzení jejich důvodnosti nemusí otázkou, zda je stavba veřejně přístupnou účelovou komunikací, zabývat. V nyní souzené věci totiž městský soud vycházel

pokračování

z předpokladu, že se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci jedná a stěžovatelé proti tomuto závěru nikterak nebrojí (naopak výslovně uvádí, že s uvedeným hodnocením souhlasí). Nejvyšší správní soud se tedy na tomto místě nemusí charakterem stavby zabývat a posouzení této otázky mu v této věci ani nepřisluší, neboť by vybočil z rámce soudního přezkumu vytyčeného uplatněnými kasačními námitkami.

[25] Stěžejní námitky stěžovatelů se vztahují k obsahu stavebního povolení, konkrétně formulaci podmínky č. 6, podle níž „*[s]tavba bude užívána po celou dobu užívání jako účelová komunikace s veřejným přístupem plnicí kromě zajištění přístupu chodců a příjezdu vozidel ke druhé stavební etapě obytného prostoru Nové Chabry i neomezený přístup a příjezd k dopravní obsluze dalších pozemků jiných vlastníků v okolí stavby, které nemají jiný odpovídající přístup z veřejné komunikace. Bude též zajišťovat funkci propojení na stávající účelovou komunikaci s veřejným přístupem V Kratinách ve vlastnictví Městské části Praha Dolní Chabry, na pozemku parc. č. XL, k. ú. D. Ch.*“

[26] Stěžovatelé předně poukazují na určité napětí mezi textem uvedené podmínky a odůvodněním stavebního povolení (které obsahuje výčet konkrétních pozemků, jichž se podmínka týká), jakož i uvnitř samotné podmínky, neboť stavební úřad na jednu stranu stavbu vymezil jako účelovou komunikaci s veřejným přístupem, na stranu druhou přístup k ní podmínil splněním dalších podmínek. Současně považují podmínku za nedostatečně konkrétní.

[27] Podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je účelovou komunikací „*pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.*“ (veřejně přístupná účelová komunikace). Podle § 7 odst. 2 téhož zákona je účelovou komunikací též „*pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.*“ (veřejně nepřístupná účelová komunikace).

[28] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že pro závěr o tom, zda lze určitý pozemek označit za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, musí být splněny čtyři základní znaky: „*1) patrnost a stálost cesty v terénu, 2) spojení pozemků s veřejnou komunikací, 3) nutná komunikační potřeba a 4) souhlas vlastníka s obecným užíváním účelové komunikace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 - 42, č. 2826/2013). Všechny znaky musí být splněny zároveň (kumulativně).*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 As 347/2020 - 49).

[29] Již ze samotné podstaty veřejně přístupné účelové komunikace vyplývá, že se bude vždy jednat o takovou komunikaci, která slouží pro potřeby dotčených osob – viz § 7 odst. 1, který hovoří o účelu spočívajícím ve spojení jednotlivých nemovitostí vlastníků těchto nemovitostí, či ke spojení s ostatními komunikacemi, potažmo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Současně se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci může jednat jen tehdy, je-li dána nutná komunikační potřeba, tzn. tehdy, jedná-li se o nezbytné spojení a pro dotčené osoby neexistuje jiná srovnatelná alternativní cesta. Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčený, že namítaný rozpor ve formulaci podmínky č. 6 je pouze zdánlivý, neboť stavební úřad v textu uvedené podmínky (byť poněkud nadbytečně) pouze zopakoval některé ze znaků, které charakterizují veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Pokud by totiž některý z těchto znaků splněný nebyl, o veřejně přístupnou účelovou komunikaci by se nejednalo. Aniž by tedy kasační soud jakkoliv hodnotil, zda jsou uvedené znaky v posuzované věci skutečně splněny (tato otázka bude zřejmě předmětem řízení ve věci sp. zn. 5 As 270/2021 – viz bod [24] tohoto rozsudku), je patrné, že stavební úřad (stejně jako žalovaný) je za splnění měl. To vyplývá i z odůvodnění stavebního povolení, v němž stavební úřad mimo jiné uvedl, že „*podmínky č. 6. a 7 upřesňují funkci*

povolené stavby jako účelové komunikace s veřejným přístupem. Tato kategorie stavby musí být zachována po celou dobu její existence, omezení veřejného přístupu je vyloučeno. “Obdobně žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z předpokladu, že stavba je účelovou komunikací „sloužící předem neurčenému okruhu osob, které mají nebo budou mít důvod použít povolanou stavbu.“ Současně se vymezil vůči používání stavby v režimu neveřejné komunikace s tím, že v takovém případě by nebyly splněny podmínky vyplývající ze závazného stanoviska silničního správního úřadu. Požadavek na veřejnou přístupnost účelové komunikace nadto dle jeho mínění vyplývá i z projektové dokumentace.

[30] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že správní orgány po celou dobu správního řízení dávaly najevo, že stěžovatelé mohou (stejně jako další dotčené osoby) stavbu využívat, přičemž tomuto závěru formulace podmínky č. 6 nikterak nebrání. Kasační soud souhlasí s městským soudem v tom, že výslovné uvedení konkrétních parcelních čísel pozemků ve vlastnictví stěžovatelů v textu podmínky by bylo nadbytečné a na jejich postavení by nic nezměnilo. Pakliže tyto pozemky stavební úřad vyjmenoval v odůvodnění stavebního povolení, učinil tak až v reakci na námítky stěžovatelů uplatněné v průběhu stavebního řízení. Potvrdil přitom skutečnost již plynoucí ze samotné podmínky (jakož i z předcházejících částí odůvodnění stavebního povolení), a to že možnost neomezeného přístupu se vztahuje i na dopravní obsluhu pozemků parc. č. XM, XN, XO a XP, k. ú. D. Ch. (tj. i pozemků ve vlastnictví stěžovatelů). Kasační soud proto hodnotí námítku stěžovatelů ohledně neurčitosti, potažmo rozpornosti podmínky č. 6 jako nedůvodnou.

[31] V druhé části kasační stížnosti stěžovatelé namítají, že ze stavebního povolení žádným způsobem nevyplývá, zda stavební úřad zkoumal technickou proveditelnost napojení stavby na komunikaci *V Kratinách*, a to navzdory tomu, že tuto okolnost stěžovatelé v řízení opakovaně namítali.

[32] Nejvyšší správní soud se předně zabýval v návaznosti na argumentaci osoby zúčastněné na řízení tím, zda stěžovatelé tuto námítku uplatnili již v odvolání proti stavebnímu povolení a následně správní žalobě. Zjistil, že v odvolání namítali nedostatečnou určitost výroku rozhodnutí (podmínky č. 6), pokud se jedná o propojení stavby na komunikaci *V Kratinách*, neboť z něj „*nevyplyvá, zda toto napojení je dostatečně technicky řešeno i v projektové dokumentaci stavby.*“ V zásadě totožnou námítku pak uplatnili v řízení o žalobě. Argumentaci osoby zúčastněné na řízení proto soud nepřisvědčil.

[33] Dále se kasační soud věnoval zodpovězení otázky, zda městský soud správně vyhodnotil, že uvedenou námítku bylo třeba s ohledem na zásadu koncentrace uplatnit již v územním řízení. Pro tyto účely nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné opětovně popisovat rozdíl mezi územním a stavením řízením, ani připomínat závěry plynoucí z relevantní soudní judikatury, (např. rozsudky ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81, ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009 - 118, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 - 565, či ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 - 344), neboť tak již učinil městský soud v bodech 29 – 31 přezkoumávaného rozsudku. Stěžovatelé ostatně s obecnými východisky předestřenými městským soudem nikterak nepolemizují, avšak mají za to, že jimi uplatněné výhrady mají místo ve stavebním řízení.

[34] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětná námítka je značně povšechná a není z ní zcela patrné, v čem by měly nedostatky projektu, potažmo stavebního povolení spočívat. S městským soudem lze souhlasit v tom, že brojí-li stěžovatelé proti samotnému umístění stavby a způsobu jejího napojení na jinou komunikaci, jedná se o výhrady, které již nebylo možné ve stavebním řízení zohlednit, ale bylo třeba je uplatnit v územním řízení. Ve stavebním řízení by naopak bylo možné posuzovat některé konkrétní technické parametry stavby. Stěžovatelé však vůbec nespécifikovali, v čem dle jejich mínění tkví vada projektové dokumentace. Správní orgány tak jen stěží mohly na jejich argumentaci věcně reagovat. Úkolem stavebního úřadu,

pokračování

potażmo žalovaného, není na základě vágních připomínek jiných účastníků aktivně dohledávat nedostatky projektové dokumentace, pokud z vlastní úřední činnosti žádnou její vadu neshledali. Ani druhou kasační námitku proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud námitkám stěžovatelů nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhl, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu